

EGAN NAHI NUEN

Josu Baez

Ibilzentzu galdurik
egan egin amets,
txori eder bezala
hautsi nahian ertz,
baina kalean nintzen
ke arte berantets,
bihotz itoa nuen
hezur eta saiheits.

Madarika bat batez
nintzela hasiko,
egunero leher zoriz
ametsa betiko,
ukapen egunero
askatasun begiko,
kalipotezko kale
ibilzentzu ito.

Egan nuen gosea
ihesa eskatu,
hatzamar lehertzaile
ez nireganatu.
Eta berriz loturik?
egin naiz abstraktu,
ezagupera ezak
ninduen zoratu.

Askea izan eta,
ezjakina barne,
kanpoko itxuraz zin
huskerien berme,
deabrua ote zen
ez nendila erne,
dariola iturri
ta isurtzen zorne.

Amorruz asetako
gorputza elbarri,
zalaparta frankorik
arrastaka larri,
irtenbiderik ote?
ba al da mugarri?
kalipotetan dehadar:
nadila itzarri.

Gorputz eta arima
egan nahi hasi,
hazi zikina noiz
bihurtu zen sasi?
aspaldian delarik
orain garrasi,
gorputzaren arima
askatu arazi.

Eta egan sentitu,
eta egan nahi...